

Arrest

nr. 244 360 van 18 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker beoogt met name de gezinshereniging met zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 30 juni 2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4 53e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Urne die op 14 01 2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde N.S. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2 eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Artikel 40bis, §2 eerste lid. 3° van de wet van 15 12 1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging

Als bewijs van dat ten laste zijn, werden bij huidige aanvraag volgende bewijsstukken voorgelegd:

- *Attest van het OCMW Hamme dd 16.01.2020 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële tegemoetkoming hebben genoten.*
- *Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 13.01.2020; Attesten van Inspectie der Directe Belastingen waarin staat dat betrokkene in de periode van 2009 tot 2017 geen inkomen heeft genoten*
- *bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene in 2010 twv 890 euro, in 2011 twv 800 euro, in 2013 twv van 2586 +711,5 euro in 2015 twv 250 + 1091,50 euro; historiek transactie via Moneygram dd 09/09/2013 (2586 euro) + 30/01/2013 (711,50 euro) + 27/12/2015 (1091 euro) Bankverrichtingen periode sept/2018 - feb/2020.*
- *Als bewijs van inkomsten van de referentiepersoon wordt een arbeidsovereenkomst van T. BVBA voorgelegd met bijhorende loonbrieven voor de periode november 2019 tot januari 2020.*
- *Loonfiches van I. NV voor de periode november 2019 tot januari 2020 op naam van R.E. (inwonende partner van referentiepersoon). Met deze stukken kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening gehouden worden Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art 40ter van de wet van 15 12 1980 en met een derde of een familielid van die Belg (Grondwettelijk Hof arrest nr 149/2019 van 24 10 2019)*

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat betrokkene afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Het attest van de inspectie der direct belastingen getuigt van het feit dat betrokkene geen inkomen had in de jaren 2009 2010. 2011. 2012 2013. 2014 2015, 2016 en 2017 Wat de jaren 2016 en 2017 betreft

spreekt dat voor zich gezien uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij reeds op 7 01 2016 is afgereisd naar Nederland.

De attesten betreffende het onvermogen van betrokkene werden immers opgesteld op een moment dat hij niet meer in Suriname verbleef. De relevantie ervan wordt dan ook betwist.

De onvermogenheid van betrokkene van in het land van herkomst/origine is bijgevolg niet afdoende aangetoond.

Daarnaast is er niet afdoende aangetoond dat betrokkene financieel en/of materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. De stortingen die als bewijs werden voorgelegd zijn uiterst beperkt en onregelmatig (890,00 euro in 2010, 800 euro in 2011, 3297,50 euro in 2013 en 1341 50 euro in 2015) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Bovendien kan niet ook blijken uit de voorgelegde stukken waar betrokkene van leefde in 2014, in dat jaar vonden zelfs helemaal geen stortingen plaats.

Uit het geheel van de voorgelegde stortingen kan dan ook niet blijken dat verzoekende partij in het land van herkomst afhankelijk was van deze stortingen om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene van 22.05.2017 tot 11.07.2017 tewerkgesteld was bij M. BVBA en sedert 18.08.2017 tot 02.10.2018 tewerkgesteld was bij de firma D.V. BVBA. Na een eerdere weigering dd. 19.03.2018 heeft betrokkene deze tewerkstelling stopgezet in functie van zijn nieuwe aanvraag. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikte en blijkbaar wel degelijk in staat is een inkomen te verwerven, is niet voldoende bewezen dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Het ten laste zijn in het verleden dient vooraf te gaan aan de komst naar België en dient uiteraard ook in België het geval te zijn geweest. Het ten laste zijn mag geen gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan dit alles niet worden vastgesteld. Wel integendeel, zo blijkt.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is. heeft met automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21.05.2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene heeft dan ook niet afdoende bewezen dat hij financieel en/of materieel afhankelijk was en is van de referentiepersoon. Bijgevolg voldoet hij dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze anderenvoorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan, die hij uiteenzet als volgt:

"2.1. *Eerste middel : schending van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel de hoorplicht en het recht op verdediging*

2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker heeft echter wel degelijk alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan. Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

"Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, i°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leef loon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2° moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld".

2.1.2.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoeker aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het 'ten laste zijn' van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 4obis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij geen of onvoldoende inkomsten had om in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het attest van de inspectie der directie belastingen dat getuigt dat verzoeker geen inkomen had in de jaren 2009 - 2017, zou niet kunnen worden weerhouden, nu dit werd opgesteld op een moment dat verzoeker niet meer in Suriname verbleef, zodat de relevantie ervan wordt betwist. Bovendien zou verzoeker reeds in januari 2016 afgereisd zijn naar Nederland.

Dat evenwel geen enkele wettelijke bepaling zich verzet tegen het voorleggen van documenten welke werden opgesteld wanneer de betrokkene het land reeds verlaten heeft. Dat verzoeker dan ook wel degelijk het recht heeft een attest voor te leggen dat - op zijn vraag - werd opgesteld wanneer hij zijn thuisland reeds verlaten had.

Het feit dat verzoeker zich al dan niet in Suriname bevond op het ogenblik dat dit attest werd opgemaakt, doet niets af van de authenticiteit van het document en de geattesteerde gegevens.

Verder zou niet afdoende aangetoond zijn dat verzoeker financieel en/of materieel afhankelijk was/is van zijn moeder in Suriname. De stortingen door de referentiepersoon (van 2010 en 2015) zouden immers uiterst beperkt zijn en te onregelmatig om hiervan daadwerkelijk afhankelijk te zijn. Bovendien zou in het jaar 2014 niets gestort zijn.

Dat verzoekers moeder niet enkel geld overmaakte via stortingen, maar ook vaak geld meegaf aan vrienden, kennissen of familieleden die heen en weer naar Suriname reisde. Ook verzoekers moeder reisde regelmatig naar Suriname, waarbij ze telkens een grote som geld meenam om aan verzoeker te geven.

De voorgelegde geldstortingen vertegenwoordigen dan ook slechts een fractie van het bedrag dat verzoekers moeder in werkelijkheid aan verzoeker gaf.

Bovendien beoordeelt verweerder deze stortingen in het licht van de financiële situatie in België, terwijl men in Suriname met één euro reeds veel kan verwezenlijken. De gedane stortingen zijn dan ook niet gering in het licht van de lokale situatie in Suriname.

Tenslotte dient het gegeven dat verzoeker in België aan het werk was op het ogenblik dat hij in het verleden in het bezit was van een attest van immatriculatie, niets af van het feit dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Integendeel, het siert verzoeker dat hij, van zodra hij wettelijke de mogelijkheid had, onmiddellijk aan het werk is gegaan.

Dat conform artikel 40ter juncto 4obis §2, 30 Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 2jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, j° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging often laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 70 familielid bedoeld in artikel 4 o ter, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 4oter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;*

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 4obis, §2, 30 Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen is/was en hij ten laste was van zijn moeder.

Dat in casu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn moeder op het ogenblik dat hij nog in Suriname verbleef én hij in zijn land van herkomst geen inkomsten en eigendommen had.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 70 Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur - en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen. Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder, noch de gemeente enig bijkomend document aan verzoeker hebben opgevraagd.

Indien verweerder van oordeel was dat de voorgelegde documenten niet voldoende waren en verzoeker bijkomende bewijzen diende voor te leggen, diende verweerder verzoeker hieromtrent te interpellieren.

Verweerder heeft dit evenwel nagelaten en is bij de behandeling van het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan.

Verweerder heeft immers nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder beschikte dan ook niet over alle relevante elementen om met kennis van zaken de bestreden beslissing te kunnen nemen, waardoor de beslissing bijgevolg niet zorgvuldig werd voorbereid.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Suriname, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij leefde van het geld dat zijn moeder hem overmaakte, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Belgische moeder.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-i/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is af gegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Suriname ononderbroken samen met zijn moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft in Suriname steeds samengewoond met zijn moeder en vormt vanaf zijn aankomst in België een gezin met zijn moeder. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn moeder in België verblijft en hij ten laste is van zijn moeder, zodat hij in Suriname geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden bijlage 20 *in casu* duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de mate verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40*bis* en artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet.

Artikel 40*ter*, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)*”

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Hieruit volgt dat een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is, moet aantonen “*ten laste*” te zijn van de Belgische referentiepersoon. Verzoeker is *in casu* ouder dan 21 jaar en moet dus aantonen “*ten laste*” te zijn van zijn moeder, in functie van wie hij de gezinshereniging aanvraagt.

Verzoeker betoogt dat hij bewijsstukken overmaakte waaruit blijkt dat hij tussen 2010 en 2015 geldsommen ontving van zijn Belgische moeder. Verweerder oordeelde dat deze stortingen als te beperkt en onregelmatig zijn en niet afdoende blijkt dat verzoeker op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat in 2010 890 euro werd overgemaakt, 800 euro in 2011, 3297,50 euro in 2013 en 1341,50 euro in 2015. De bestreden beslissing motiveert dat deze geldstortingen te beperkt en onregelmatig zijn om te kunnen concluderen dat verzoeker in zijn land van herkomst afhankelijk was van de referentiepersoon. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de geldstortingen slechts een fractie uitmaken van het bedrag dat de referentiepersoon in werkelijkheid aan verzoeker gaf. Hij stelt dat de referentiepersoon geld meegaf aan vrienden, kennissen of familieleden, die heen en weer naar Suriname reisden. Daarenboven zou de referentiepersoon regelmatig naar Suriname reizen, waarbij ze telkens een grote som geld meenam om aan verzoeker te geven. Verzoeker laat echter na om deze stellingen te onderbouwen met enig bewijs. Waar verzoeker wijst op het verschil in levensstandaard tussen België en Suriname, concretiseert hij deze stelling niet. Het louter andersluidend oordeel van verzoeker, dat voormelde geldstortingen geenszins beperkt zijn, volstaat niet. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

Wat betreft verzoekers onvermogen in zijn land van herkomst, voert verzoeker aan hij attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in de periode 2009-2017 geen inkomsten had in Suriname, en een attest dat aangeeft dat hij tevens geen onroerende goederen bezit. Er dient te worden vastgesteld dat verweerder deze attesten in rekening heeft gehouden. Door voor te houden dat hij noch over inkomsten, noch over onroerende goederen beschikt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Wat betreft verzoekers tewerkstelling van 22 mei 2017 tot 11 juni 2017 en van 18 augustus 2017 tot 2 oktober 2018, voert verzoeker aan dat dit gegeven geen afbreuk doet aan het feit dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Aangezien de Raad oordeelde dat verzoeker niet afdoende aantoonde dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, kan verzoekers betoog dan ook niet gevolgd worden.

Verzoeker betoogt daarenboven dat hij een geregistreerde huurovereenkomst voorlegde, alsook een ziekteverzekering en bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon en dat hieruit blijkt dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, een ziekteverzekering en stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen is. Verzoeker voert aan dat de voorwaarden voor gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet dan ook voldaan zijn. Met zijn betoog doet verzoeker geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en maakt verzoeker derhalve een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In de mate dat verzoeker betoogt dat zijn recht op verdediging, en meer bepaald het hoorrecht, geschonden werd omdat verweerder heeft nagelaten bijkomende informatie te vragen aan verzoeker, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van 14 januari 2020 alle gegevens kon meedelen die hij nuttig achtte. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk verweerder verwijten dat deze zou zijn tekortgeschoten in zijn hoorplicht. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, door betrokkenen nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Waar verzoeker in zijn eerste middel tot slot aanvoert dat het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst aangetoond mag worden met elk passend middel, dient de Raad op te merken dat deze vrije bewijsvoering evenwel niet inhoudt dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder nog steeds toe deze bewijsstukken te beoordelen. Het is niet omdat verweerder stukken, die verzoeker neerlegde, niet aanvaardt en verzoeker van oordeel is dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon toen hij nog in Suriname verbleef, dat hierdoor een schending wordt aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Noch wordt hierdoor aangetoond dat verweerder onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk is gegaan.

2.3. In zijn tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* beroept verzoeker zich op het feit dat hij in Suriname op onafgebroken wijze samenwoonde met zijn moeder en vanaf zijn aankomst in België een gezin met haar vormt. De Raad merkt in dit verband op dat waar de gezinsband tussen

partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te dezen toont verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn Belgische moeder.

In de mate dat verzoeker zich beroept op de schending van zijn privéleven, dient de Raad op te merken dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden allerminst aan.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT